

Puhuttaessa uskovan vaikenemisestä on huomioitava monia eri asioita.

Varmasti merkittävin niistä on sielunvihollisen pyrkimys tukkia jokaisen Jumalan lapsen suu tavalla tai toisella. Tässä se myös näyttää erinomaisen delegointitaitonsa. Koska se tietää, ettei kirkon johdon minkääläinen mahtikäsky riitä tukkimaan sen uskovien jäsenten suuta, se turvautuu "väliportaan hallintoon". Laitetaan kielto herätysliikejohtajien suuhun, jotka nauttivat laumansa arvovaltaa ja tulos on taattu. Lauma toisensa jälkeen vaiennetaan.

Toisaalta uskovien vaikenemisessä on kysymys "mediaharhasta". Tiedotusvälineet, jotka ovat sen maailman palveluksessa, joka Raamatun mukaan on "pahan vallassa" (Luuk.4.6; 1 Joh.5:19), pyrkivät eliminoimaan evankeliumin sanoman ja uskovat.

Maalliset lehdet rajoittavat yleensä hengellisen aineiston ottoa, koska aikamme sekulaari ihminen ei ole siitä välttämättä kiinnostunut. Nämä lehdet toimivat viileästi liiketaloudellisin periaattein. Aineisto, joka pudottaa tilaajien määrää, karsitaan armotta pois. Vaikeissa tilanteissa on turvallisinta toimia enemmistön ehdoilla. Kirkolla, samoin kuin herätysliikkeillä, on omat tiedotuskanavansa. Vallitseeko siellä hengellisten kirjoitusten suhteen sananvapaus? Valitettavasti ei. Yleisönosastoja on tarkoituksellisesti supistettu, jotta toimituksen kanta ei saisi kilpailijoita. "Kansan ääni" (Jumalan kansan) pyritään vaientamaan. Hengelliset lehdet ovat joutuneet pois omalta perustaltaan ja ajautuneet täten identiteettikriisiin.

Näyttää siltä, että maalliset ja hengelliset lehdet ovat "niputetut" yhteisvastuuseen "kirkkorauhan" säilymisessä. Tämä on siinä määrin merkittävä itseisarvo ja jopa pyhä asia, ettei siinä lähdetä riskeeraamaan. Suunnilleen kaikki maalliset ja hengelliset lehdet löytyvät tämän herrasmiehsopimuksen allekirjoittajien joukosta. Tähän ansaan ovat menneet jopa herätysliikkeiden julkaisut. Näiden liikkeiden johtajien harteilla lepää vastuu siitä, ettei heidän ryhmän puolelta tapahdu kirkkorauhan rikkomista. "Häiriköt" pidetään aisoissa mm. rajoittamalla mielipidekirjoittelua. Liikkeiden johtajat kantavat syystä huolta; maallikoiden keskuudesta voi löytyä ainesta kirkkorauhan järkyttämiseen. Suomen hengellinen verkosto ansaitsee tunnustuksen: sen on onnistunut pitää häiriköt kurissa estämällä heidän pääsynsä julkisiin tiedotusvälineisiin. Jumalan kansan ääni on pitkälti onnistuttu "vaikenemaan kuoliaaksi". Turha kieltää - ase on huipputehokas, jopa niin tehokas, että itse olen lukevinani siitä merkinnän *made in helvetti*. Kristillisten lehtien pyrkimys sovittaa yhteen mm. kirkkorauha ja evankeliumin totuus on mahdoton asia. Pelkästään kirkkohistoria osoittaa tällaiset yritykset tuohon tuomituiksi. Aina siellä, missä Jumalan Henki tekee herättävää työtään, rauha tulee häirityksi. Uskovat ovat kaikkina aikoina kantaneet rauhan häiritsijän ja villitsijän mainetta: *"Nuo koko maailman villitsijät ovat tännekin tulleet"* (Apt.17:6).

Herätysliikkeet purkavat joskus ilmoille kansankirkon yhteydessä elämisen tuskan: "vaikkei kirkossa sisäpuolellakaan ole aina helppoa". Mutta analysointi tuskan sisällöstä jää tekemättä. Mikä uskovaa herätysliikkeen jäsentä sitten hiertää? Olemme uhripaikalla, jota ei virallisesti ole edes olemassakaan. Herätysliikkeiden (ja tunnustusrintaman) konsensus kansankirkon kanssa on mahdollista ainoastaan uhrilattarin välityksellä. Tämä on yhteinen salaisuus, joka liittyy osapuolekseen tehokkaasti yhteen. Kirkkorauhan alttarilla joudutaan jatkuvasti uhraamaan Raamatun totuus toisensa perään. Tämä on samalla "veriuhrin", koska Sanan uhraamisessa uhraataan samalla Jeesus, joka on Sana, Joh.1:1. Samaisessa uhrilehdossa tapaamme ehkä hieman yllättäen vanhan tuttavamme **paavin** joukkoineen puuhastelemassa. Rooman kirkkohon on kautta aikojen ehtoollisessa (eukaristiassa) uhrannut toistuvasti Kristuksen.

Kirkkorauhan takuumiehenä oleminen ja evankeliumin julistaminen ovat kaikkina aikoina sulkeneet pois toisensa - niin tänäänkin. Herätysliikkeen näivettyminen, kuihtuminen ja kuolema alkaa siitä, kun liikkeen johto on saatu istutetuksi kirkon edustajien kanssa yhteiseen pöytään kirkkorauhasopimuksen allekirjoittamiseksi! Evankeliumi varustettuna kirkkorauhan reunaehdolla on jotakin muuta kuin Raamatun evankeliumi.

Hengellisen lehden varsinainen tehtävä on toimia evankeliumin ja Jumalan kansan äänitorvena. Aina siellä, missä tälle vapaudelle asetetaan rajoituksia, ollaan tekemisissä lopunajallisen ja antikristillisen hengen kanssa: *"Missä Herran Henki on, siinä on vapaus"* (2 Kor.3:17). Ne hengellisetkin lehdet, jotka hylkäävät uskovien selkeästi Sanaan pitäytyvät kirjoitukset, kantavat osavastuun aikamme "vaikenevasta kristitystä".

Oikein ymmärrettynä hengellinen lehti on verraton ase evankeliumin palveluksessa. Sen kautta voidaan tehokkaasti viedä pelastussanoma jokaisen suomalaisen ulottuville. Lienee turha mainita, että laiminlyönnit tällä alueella ovat mittavat! Hengellisetkään lehdet eivät ole aina olleet varaukselta Jumalan ja hänen seurakuntansa asiassa. Hengellisen lehden arvokas tehtävä on välittää seurakunnan sanoma sen moninaisessa rikkaudessaan.

Jokaisella yleisen pappisuuden omistavalla pitäisi olla oikeus rakentaa seurakuntaa myös joukkoviestimien kautta. Ihanteena on, että Herran seurakunta hengittää myös niiden välityksellä, mutta tämä on mahdollista vain siellä, missä kaikki epäpyhät kytkennät ja siteet (maailman napanuorat) on katkaistu. Mitä Raamattu on suhteessa Jumalaan, sitä hengellisen lehden tulisi olla suhteessa Jumalan seurakuntaan: "*Koko Raamattu on Jumalasta uloshenkäytetty*" (2 Tim.3:16 sanatarkasti alkutekstistä). Hengellisen lehden tulisi olla Jumalan kansan "uloshengitystä" uskoville rakennukseksi ja maailmalle herätykseksi, parannukseksi, elämäksi ja siunaukseksi.

Kristillisten lehtien palstatilan sulkeminen Jumalan kansalta on seurausta tämän kansan halveksimisesta, yleisen pappisuuden puutteellisesta käsittämisestä ja sisäistämisestä. Se perustuu harhaoppiin, jonka mukaan seurakunnan rakentaminen on uskottu vain jollekin pienelle "eliittiryhmälle". Se on **rikos** Jumalan seurakuntaa (ekkleesiaa) kohtaan! Älköön siihen Valoa ristiltä-lehti syyllistykö.

Väinö Hotti

Valoa ristiltä 2/1997

